

szörnyű kövek csalánfala varangyokkal, páfrány-trombitákkal,
benövi viola a kert mélyét,
hol a harmat úgy csörög, mint a lánc, Mária kilép a házból,
mikor már fejni lehet, kezében arannyal foltozott vödör,
az ajtó előtt áll és vár, tyúkhordó kánya lesi a mennyből,
két lába olyan zajt csap, mint a szekérkerék,
szárnyai dagadnak, hogy sírjak esőben, ködbe tekerődve,
mint ünneplő ruhás felhő, nem leszek ott izzó szíve mellett,
hogy szorítsam őt és ő is szorítson,
elzarándokoljunk Cellbe, imánk neki szóljon, szőlő virágának,
szepőtelen és irgalmas szűznek, kinek a méhe Jézust hordta,
üdvözlégy sánta öreganyám, tarkón megkötött fejkendő,
jácint-ránc, szemem szivárványhártyáján ballada,
mind éjjel, mind nappal csak rázúdul a rontó szél,
rézerdő pihenteti el vízzel dagadt lábaimat, vágytam rá,
hogy fénylő madártojásokat álmodj, tündér öltöztessen,
angyal simogasson, vetés-zöld pillangó kocsiya ringasson,
kazal föl vágott hasadéknál legyél az álom és a hold,
senki se tudja,
milyen altatót énekelt neked a halál csomós harangvirága,
ujjai hogyan hasították szobád padlóját,
napsütésben a mindenség koponyája,
látszanak gödrök, aranybogár-szemgolyók, és most, most,
mikor a beszéded, mint az abroncs,
nagy zúgással és nagy roppanással hirtelen megszakad,
saskörmű vörös kánya kelt föl ágyadból,
hogy megőrizd a szeretetet a kilencedik és a tizedik égben,
a hegyen berekedt férfiakat, pirosra szítt hóbér koccanásait.

Tószéli utca

Tószéli utca ez, bámulom az öreg diófáit, s nem is tudom,
kik jártak erre harmadfű csikóval,
kik voltak itt lila fagyban, forró kemencék sütőlapátjaival,
rongyokba tekert égető sindőkkel.

Még van elég idő, hadd hintázzon a vadszőlő a holtágban,
játszunk katonásdit, csürközést, játszunk sántaiskolát,
hányan és hol? ki tudja mind a vermeket, az udvarokat,
ott hevernek zölden, mint béka-szügyyel a lapuk,

ki adott nekünk ekkora bánatot, hozott ránk ilyen gyászt?
csak most fog el a félelem: indulok az élőkhez a temetőbe,
igazi sebesültekhez, cserepet rúgó alázatos lányokhoz,
volna még valami történetük a Farkaserdőről például,
a Hidegkútról, madarakkal hemzsegő égről és mezőről,
a poros akácos mellett láncokkal összekapcsolt majorról,
a város köveiről és a költők száradt csontjairól,
azokról, akik kint fekszenek a Bükdülő partján,
és igyekeznek minél messzebb kerülni az ünnepi asztaltól.

Ismerem a járást, a viharlámpák drótos kelyhét, fényágait,
látom mákmező tokos csordáját, az apró gubókoponyákat,
felhőket markolászó füstöt a kéményeken,
megsérült és elaltatott lovat,
a feledés már megy magától, de az a pillanat,
mikor az istálló ajtajára fokhagymával rajzoltam keresztet,
az kimondhatatlan, mint az udvari zajok, zörejek, füttyök,
mint madárszárnyú angyalaim fürdőzködése,
és földalatti szélben csak áll a kazal, a kocsmá nyitva,
ragacsos tapintatú poharáról eszembe jut a bölényvirág,
a kanyargós szélű beléndek,
este van, földbe ivódnak az utca szétnyílt labdarózsái,
kezem kiszáradt diófalevelektől elsorvad.

Lelkem vétekben,
nincs éhség, nincs szomjúság,
csak fű a szájban, hantjaival sok nyár és tél a szemgödörben.